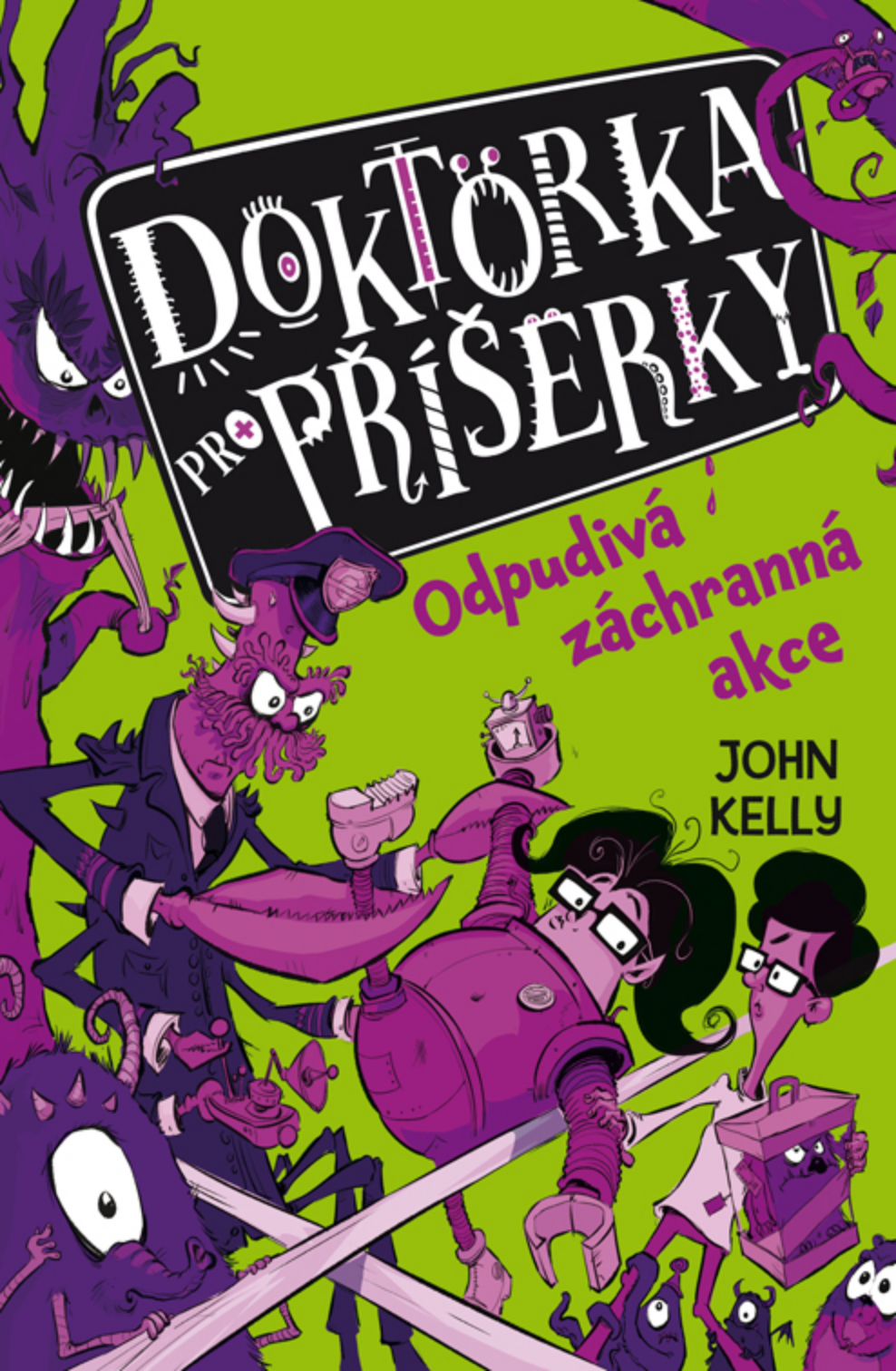

DOKTÖRKA PRO PŘÍŠERKY

Odpudivá
záchranná
akce

JOHN
KELLY

DOKTORKA PRO PŘÍŠERKY

Odpudivá
záchranná
akce

First published 2020 by Macmillan Children's BooksB
an imprint of Pan Macmillan
Text and illustrations copyright © John Kelly 2020

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Kotalová, 2022
Cover © John Kelly, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1897-9 (pdf)

DOKTORKA PRO PŘÍŠERKY

Odpudivá
záchranná
akce

JOHN
KELLY

Věnováno všem skutečným lékařům tam venku,
kteří pečovali o ostatní, zatímco já jsem seděl doma
a kreslil všechny tyhle legrační obrázky.

OBSAH

1. Oboustranný pes	9
2. Davové šílenství	17
3. Zeleň	24
4. Trevor	36
5. Pétéčňáček na drátě?	44
6. Chlupatění	52
7. Prekérkovice	64
8. Od malinko trhlého k docela zarážejícímu	74
9. M.O.Š.T.	88
10. Rozměr 3,1415	100
11. Inspektor Štípal	108
12. Kuavina!	120
13. Koloběh života	130
14. Odpudivé!	140
15. Toho se vůbec nebojím	156

Slovníček pojmů

168

*Všimněte si slovíček označených tímto lékařským symbolem:
a vyhledejte si je ve slovníčku pojmů.*

OBOUSTRANNÝ PES

Kapitola první

Kráčel jsem ulicí směrem k ordinaci doktorky pro příšerky, když vtom jsem zahlédl umrlce Smrtimíra, jak venčí **umrlčího psa**. Právě jsem zahrnul za roh, kde se lidský svět mění na svět příšer. Možná že to místo znáte? Je to hned za opravnou jednokolku, před večerkou **UPÍRA VLADA** s celonočním provozem.

„Dobré ráno, Smrtimíre!“ zavolal jsem.

„Dobré, dobré, Ozzy!“ vypískl Smrtimír.

K mému překvapení vypadal docela k světu. Většina jeho končetin byla neporušená a jeho **oční bulvy** i **uši** byly na svých místech. Dokonce i hlavu měl tak, jak jsem mu ji minulý týden přilepil, a **překvapivě** mu od té doby neodpadlo ani nic dalšího.

Na druhou stranu, jeho pes byl rozčepýřené černobílé stvoření.

„Jak se jmenuje?“ zeptal jsem se.

„Pře,“ odvětil Smrtimír.

Pře se na mě zazubila a v tlamě měla mezi zuby takové **mezery** jako kameny ve **Stonehenge**. Zdála se dost šťastná – vezmeme-li v úvahu, že to byla umrlá fenka. Všiml jsem si ale, že jí chybí čumák.

„Váš pes nemá čenich,“ řekl jsem.

Smrtimír se zazubil. „To záleží, ze které strany se díváš,“ odpověděl.

Z druhé strany – z té, kde má pes obvykle **zadek** – měl nesourodě vypadající hlavu. Na rozdíl od té Přeiny, tahle se zdála být úplně v pořádku. Měla krátkou černou srst, tlamu plnou zubů a pěkný lesklý čenich.

„A nevádí to, že váš pes – nebo psi – mezi sebou nemají zadek?“ zeptal jsem se.

„Ani ne,“ řekl Smrtimír. „Vlastně mi to šetří *majlant za pytlíky na hovínka* 🐾, což je naopak celkem fajn.“

„A jak se jmenuje ten druhý?“

„To je Tah!“ zachechtal se Smrtimír. „**Přetah!** Došlo ti to?“ a rozesmál se tak moc, až se z toho smíchy potrhal a upadly mu obě **uší**.

Zvedl jsem je a dal jsem si je do kapsy.

„Pojďte, Smrtimíre,“ řekl jsem. „Doprovodím vás do ordinace a **PŘÍŠIJU** vám je zpátky.“

„Mluv hlasitěji, Ozzy!“ řekl Smrtimír. „Zdá se, že jsem zničehonic nějak ohluchl!“ Takže jsem mu to zopakoval znovu a hlasitěji.

„To je od tebe moc laskavé,“ řekl, „stejně jsem tam měl namířeno. Tah na tom od minulého týdne není úplně nejlíp, po tom, co **sežral dvě poštácké nohy!**“

Nebyl jsem si jistý, jestli nohy nepatřily více než jednomu pošťákovi. A později jsem se na to – vzhledem ke všemu, co se seběhlo – zapomněl zeptat.

Akorát jsme u **Osmáženě olihně** přešli ulici a prošli pod novou pouliční značkou, na které stálo:

ZÁKAZ SVÉVOLNÉHO SAMOVZNIČENÍ MEZI 7. RÁNO A 11. VEČER

A vtom mi na mysl přišla otázka:

„Neměl byste Přetaha vzít spíš k příšeřímu veterináři?“ Ale Smrtimír jen zakroutil hlavou a ukázal na

logo na mém triku **PRAKTIKANTA PŘÍ-
ŠEŘÍ DOKTORKY**. To hlásalo „UZDRA-
VIA OMNIA“, což latinsky znamená
„UZDRAVÍME COKOLI“ a bylo
heslem Spolku příšeřích doktorů.

Smrtimír měl samozřejmě pravdu. Rozdíl mezi příšerami, tvory* a jejich zvířecími mazlíčky je asi trochu nepodstatný, když kdokoli z nich může mít i dvě stě sedm chapadel.

Zahnuli jsme za roh na Děsuplnou třídu a tam se, těsně před námi, nacházela **ordinace doktor-ky pro příšerky.**

* Příšery a tvorové jsou velmi odlišní.

Příšery se divně už rodí.

Tvorové se divnými stávají až vlivem okolností.

Všechny druhy tvorů mohou být označeny jednoduchým písmenným kódem. Například Smrtimír je „M-T“, což je zkratka pro „mrtvý tvor“.

Pro více informací o příšerách a tvorech si přečtěte *Příšeří neduhy* od Ogberta & Nickové, nebo specifičtější knihu *10 001 zajímavých zajímavostí o tvorech*.

**ZÁKAZ
SVÉVOLNÉHO
SAMOVZNÍČENÍ**
MEZI 7. RÁNO A 11. VEČER

Budova ordinace se tyčila (nebo se spíš nakláněla) někam do výšky mezi pěti a sedmi patry. Když jsem ji viděl poprvé na začátku školních prázdnin, v pravidelných intervalech z ní odpadávaly **velké kusy** zdiva. To bylo způsobeno dvěma věcmi –doktorčinými nedostatečnými (nebo spíše zcela chybějícími) finančními zdroji a ošklivým prosakováním **Z třetího patra**, kde byly pro **pacienty z bažin** situované **bahenní lázně**.

Nicméně po tom, co jsme s doktorkou vyléčili život ohrožující zaživačí potíže obrovské **DRACICE** jménem Karol, jsme od ní jako poděkování obdrželi ohromný pytel zlatých mincí, a doktorka si tak mohla dovolit nutné opravy. Léčba Karol obnášela i to, že mě nejprve musela spolknout a následně **VÚBUŠNĚ VYZVRACET** skrze své čelisti plné zubů ostrých jako břitva.

Se Smrtimírem jsme se zastavili před ordinací, kde visela teď už dobře známá mosazná plaketa.

Děsuplná třída 10
Anna von Vysokosteinová V.I.I.I
MUDr. F.R.S.C.D.

absolventka Královské lékařské fakulty chirurgie
Plně kvalifikovaná praktická lékařka & chirurg pro příšery
Ošetřím cokoli

(Kousání v těchto prostorách není povoleno.)

„Pojďte, Smrtimíre,“ řekl jsem.

Těšil jsem se na jednoduchou prácičku v podobě **přišití umrlčích uší zpátky**, kam patří, a už jsem si představoval sušenky a šálek čaje, které jsem si následně chtěl vychutnat, když v ten moment se z ordinace rozezněl **TEN NEJŠTRAŠLIVĚJŠÍ** zvuk.

DAVOVÉ ŠÍLENSTVÍ

Kapitola druhá

Dnes se z ordinace příšeří doktorky neozývala běžná každodenní **KAKOFONIE**. Obvykle to byli jen pacienti, kteří si stěžovali na své **zarůstající oční bulvy, kapající mozky** a jak **neomaleně** se k nim chovala Delores – naše nevrlá recepční (tj. velmi neomaleně).

Byl to kravál, jaký jsem **nikdy** předtím neslyšel. A ani Smrtimír.

„Co kruci vydává tak strašlivé rány?“ škulbl sebou.

„No,“ dumal jsem, „zní to dost podobně, jako by někdo zatloukal hřebíky pánví na smažení a přitom ho někdo tvrdě bičoval velikou mokrou osuškou.“ Ale i když se v ordinaci často odehrávaly různé **DIVNÉ** věci, byl jsem si celkem jistý, že tohle to není.